

Asmaa bør ikke yde støtte til væbnet kamp

AF CASPER JUSSLIN ANDERSEN
Slåenvej 2, Odense SØ

DANSKE STYRKER: Det er foruroligende at høre, at Enhedslisten offentligt støtter angreb på danske styrker i Irak. Uanset, hvad man end måtte mene om Danmarks engagement i Irak eller Afghanistan, så bør Asmaa, Frank Aaen og Co. holde sig fra at yde moralsk støtte til væbnet kamp mod danske styrker.

Det må være gået Asmaa's næse forbi, at der i dag er en folkevalgt regering i Irak. En regering, som vel at mærke,

stadig ønsker såvel dansk, engelsk, australsk og amerikansk støtte til at opretholde ro og orden. Så sent som i februar 2007 bad den irakiske udenrigsminister Hoshiyar Zebari formelt på vegne af den irakiske regering om fortsat tilstedeværelse af de danske styrker i Irak.

Jeg håber ikke, at Asmaa's udmelding er udtryk for, at Enhedslisten støtter de fundamentalistiske oprørskræfter i Irak, som helst vil omstyrte den siddende regering og erstatte den med et præstestyre a la det i Iran.

Ethvert angreb fra oprørskræfter på udenlandske styrker er et indirekte angreb på den demokratisk valgte regering i Irak. Enhedslisten vil formodentlig ikke sættes i bås med det iranske præstestyre, som ifølge irakere på gaden betaler op mod 200 dollars pr. angreb på danske styrker - selv om de begge betragter

angrebene som legitime.

Derfor er det endnu mere uforståeligt, at Asmaa's udmelding kommer kort efter, at den britiske efterretningstjeneste fandt et videokamera, der skulle dokumentere angreb på bl.a. den danske lejr. Der er ikke tale om en modstandskamp, som Asmaa hævder, men om en kamp, som drives frem af fundamentalister og anarkister.

Det er ikke den irakiske folkebevægelses kamp imod besættelsesmagten, som Asmaa henviser til, der fører den væbnede kamp, men lejesoldater, terrorister og Al-Quida-sympatisører.

Derfor er det også helt afsporet af Asmaa at betragte lejesoldater som frihedskæmpere. Det er hverken legitimt eller fair, at irakiske "frihedskæmpere" angriber danske soldater, når den siddende irakiske regering ønsker dansk tilstedeværelse.

Det borgerlige Europa er på rette kurs

AF CHRISTIAN SOMMERLUND
Hybenvej 40, Otterup

ØKONOMI: Da præsidentvalget i Frankrig var overstået, viste valget en mere og mere tydelig tendens, samt en bekræftelse på, at det borgerlige Europa er på rette kurs.

Den gode nyhed er, at 17 ud af 27 lande i EU i dag ledes af borgerlige statschefer. Det kan kun betyde, at en fortsat økonomisk udvikling og fremgang vil kunne stilles hele Europa i udsigt.

Spørgsmålet er, hvorfor denne tilslutning til de borgerlige partier. Svarene er naturligvis mange, men forklaringen kan ganske enkelt være, at befolkningen er blevet klar over, at moderne politik handler om at skabe resultater.

De politikere, som ikke kan frigøres sig af forældede ideologiske betragtninger, vil stille og roligt blive parkeret på et sidespor.

Det moderne Europa ønsker politik omsat til handling, der honorerer det personlige ansvar og initiativ. Det drejer sig om en stærk økonomi, konkurrenceevne, velfærd, miljø m.v.

Den borgerlige regering i Danmark har jo klart vist, at en ansvarlig økonomisk politik er en af mærkesagerne. Den nyeste politiske udvikling viser ganske klart, at velfærds- og miljøområdet, kun kan forvaltes resultatgivende af de borgerlige partier.

Regeringens overtagelse af de områder, som venstreflojen tidligere betragtede som sine politiske enemærker, gør det bare endnu tydeligere, hvor hjælpeløse oppositionspartierne, herunder Socialdemokraterne, optræder.

Socialdemokraterne med Helle Thorning-Schmidt i spidsen er helt uden brugbare visioner for fremtiden. Det, som Helle Thorning-Schmidt er god til, og som tilsyneladende er hendes primære indsats, er at udstede

ufinansierede velfærdslofter til næsten alle interessegrupper i samfundet.

Jeg er sikker på, at det ikke er noget problem for den danske befolkning at gennemskue den form for overbudspolitik.

Der er for mig ingen tvivl om, at moderne politik drejer sig om at skrotte de forældede ideologiske betragtninger. Derfor burde venstreflojen fremlægge troværdige alternativer, der som udgangspunkt har det moderne menneskes hverdag. For mig og for den demokratiske proces, er det trist, at bl.a. Socialdemokraterne, er så "langt ude i tovene", at ethvert politisk tiltag næsten altid ender

med at "løbe ud i sandet". En dygtig opposition, som fremlægger gennemarbejdede, fornuftige forslag, vil altid på en eller anden måde kunne opnå resultater. Samtidig vil en sådan opposition være en garant for det demokratiske system.

"Det moderne Europa ønsker politik omsat til handling, der honorerer det personlige ansvar og initiativ. Det drejer sig om en stærk økonomi, konkurrenceevne, velfærd, miljø m.v."

Der er stadig lang vej

AF RUNE CHRISTIANSEN
radikal folketingskandidat i Odense Øst, Vindegade 81 A, Odense C

TYRKIET: Det netop overståede valg i Tyrkiet blev en overbevisende sejr for det regerende islamisk-konservative Retfærd og Udviklingsparti (AKP), der fik godt 47 pct. af stemmerne og dermed sikrede sig absolut flertal i det tyrkiske parlament.

Valgkampen var beskiddet, personfikseret og fyldt med beskyldninger om fanatisme, dumhed eller korruption. Oppositionen beskyldte således bl.a. regeringen for at ville underminere landets sekulære forfatning til fordel for en islamisk stat, hvilket fik den siddende premierminister Erdogan til at opfordre oppositionslederen Baykal til at få taget en IQ-test, siden han tilsyneladende var for

dum til at forstå AKP's valgprogram.

Mange vestlige ledere og politikere har imidlertid delt den tyrkiske oppositions bekymring for AKP's islamiske baggrund og har reageret meget negativt på enhver tendens til opblødning af Tyrkiets skarpe skel mellem stat og religion.

Men på trods af alle dommedagsprofetier om islamisering, er der er intet, der peger i retning af, at premierminister Erdogan har til hensigt at vige fra den reformkurs, han har styret lige siden sin udnævnelse, og som har til formål at gøre Tyrkiet parat til medlemskab af EU.

Hvad enten man bryder sig om APK's konservative grundholdninger eller ej (og de er bestemt ikke min kop te) så må man anerkende, at APK har udvidet trykke- og forsamlingsfriheden, afskaffet dødsstraffen, mindsket militærets politiske rolle og igangsat en lang række politiske reformer, der har til formål at bringe Tyrkiet på linje med de 27 EU-lande.

Der er stadig lang vej for Tyrkiet, men retningen er rigtig, og den høje valgdeltagelse og den nærmest problemfrie

gennemførelse af det netop afholdte parlamentsvalg vidner om et moderne Tyrkiet, hvor demokratiet har fået stadig stærkere rødder. Uanset om man så bryder sig om valgets vinder eller ej.

Fyens Stiftstidende

DEBAT

REDAKTØR:
Jørgen Aldrich
65 45 51 78
Martin Mortensen
65 45 51 75
FAX: 65 45 51 79

E-MAIL:
debat@fyens.dk
Husk navn og postadresse.

DISKETTE:
Send print med.

POST:
Fyens Stiftstidende,
Debatredaktionen,
Postboks 236,
5100 Odense C

Angiv altid navn og adresse. Redaktionen forbeholder sig ret til at forkorte indsendte indlæg.

"Kort sagt" må fylde højst 50 ord, et almindeligt læserbrev 300, "Synspunkt" 500 og en "kronik" 1200 ord. Debatindlæg returneres ikke.

Fyens Stiftstidende

Kronik

25. JULI 2007

Finchers filmunivers

ROBERT JOHANNES RASMUSSEN

Den amerikanske filminstruktør David Fincher er en stilbevidst kunstner, der har taget handsken op efter store forgængere som Hitchcock, John Huston og Howard Hawks

David Fincher, der i år er biografaktuel med thrilleren *Zodiac*, lagde i 1992 (med spillefilmsdebuten *Alien 3*) kimen til de grundmotiver, der efterfølgende med en hitchcockske trofasthed er blevet anvendt i alle instruktørens film. Her bliver psykisk splittelse og problemer mellem mand og kvinde isætnesat i tungsindige skyggeverdener.

En syndflod af omklamrende mørke vælter således imod os, når vi bevæger os ind i David Finchers nygotiske *film noir*-universer. Her opsluges man af et mørkets svælg, hvor menneskelig elendighed - som i Dantes skærsild - findes i enhver af de dystre samfund, som Fincher med ferm hånd fører os ind i. Her vandrer trostesløse skikkelser igennem livet som sorgtunge zombier, der kunne være sprunget ud af Edgar Allan Poes elegiske kortprosa.

"Det problematiske forhold kønnene imellem er altid præsent hos Fincher, hvor der aldrig er himmelblå sommeridyl og glade stunder elskende imellem."

MED FILM som *Alien 3*, *Se7en*, *The Game*, *Fight Club*, *Panic Room* og *Zodiac* har Fincher slået sit instruktørnavn fast med solide sytommersøm på den stjernebestroede Hollywood-himmel, hvor filmene forbindes med hinanden af en mismodets røde tråd, der tegner et billede af en stilbevidst instruktør, en filmkunstner, hvis produktioner er moderne eksponenter for *film noir*-stilen.

Således finder man i Finchers film en lind strøm af utilpassede mennesker og fragmenterede ægteskaber, hvor generelle mislyde mand og kvinde imellem udgør tilbagevendende temaer, hvor fortæbte sjæle forsøger at begå sig i mørke verdener af håbløshed, depression og skrigende elendighed.

Her oplever vi kyniske og usympatiske verdener, hvor farlig erotik, mørke miljøer og følelseskolde personer sætter den dagsorden, vi som seere lader os opsluge og forføre af.

At det ikke er let at begå sig i Hollywood, måtte David Fincher sande, da han i 1992 instruerede tredje opus i serien om den stædige og selvlivede rumparasit, *Alien 3*.

Filmen, der mildest talt fik en skidt modtagelse af såvel publikum som kritikere, blev en økonomisk fadæse, og Fincher måtte i en årrække acceptere, at han ikke havde carte blanche, når det drejede sig om valg af filmprojekter.

Selv om filmen ikke lever op til sine to forgængere, der i dag er moderne klassikere, så er den alligevel af flere års-

ger vigtig. Den både etablerer en ung instruktør i faget og åbner samtidig dørene til et kvælden univers af mørke, der for Finchers følgende film bliver et umiskendeligt varemærke.

Alien 3 er mørket uigennemtrængeligt. Der er tale om en hermetisk lukket verden, hvor uhyggen lurer overalt. Fotografen på *Alien 3*, Alex Thompson, sagde om Fincher, at denne blev ved med at forlange, at billedet skulle holdes i mørke toner, hvilket betød, at det næsten blev umuligt at tvinge farver frem i billedet.

Filmen er da også den mørkeste af de fire i serien, og den

hed og ensomhed gennemsyrrer alt og alle. Filmen er så fandenivolds deprimerende i sin skildring af en evigt regnvåd og navnløs storby, hvor en ditto navnløs seriemorder driver sit psykotiske forehavende, at man, når filmen er slut, sidder tilbage både lamslået og fascineret.

End ikke Raymond Chandler (eller for den sags Dashiell Hammett) kunne have skrevet sig frem til en mere nederdrægtig storbyatmosfære end den, der skildres i *Se7en*. Det er moderne *film noir*, som John Huston og Howard Hawks ville have elsket den.

DET problematiske forhold kønnene imellem er altid præsent hos Fincher, hvor der aldrig er himmelblå sommeridyl og glade stunder elskende imellem. I *Se7en* har politibetjentene Mills (Brad Pitt) og Sommerset (Morgan Freeman) tunge byrder at bære på - førstnævntes ægteskab er mere eller mindre på deroute, og sidstnævnte kan ikke slippe et fortidigt forhold, der endte i sorgeligt kaos.

The Game (1997) følger trofast op på dette grundmo-

man i visuelt storslået stil ind i et utroskeligt og menneskeligt forarmet univers, hvor ulykkelighed og ensomhed sætter dagsordenen for alle.

Eksempelvis er ensomheden i filmen så sorgeligt påtrængende, at den eneste måde, hovedpersonen kan "muntres op" og føle sig vedkommende på, er ved at besøge selvhjælpsgrupper, hvor mennesker samles for at bekæmpe fortidens spøgelser og tale om afhængighed og sygdom - en noget aparte form for opmuntring.

Filmen, der er en filmatisering af Chuck Palahniuks roman, blev ikke en øjeblikkelig succes, og modtagelsen var da også blandet. Amerikansk filmkritiks nestor par excellence, Roger Ebert, holdt sig således ikke tilbage. I sin kritik af filmen kaldte han den "machoporno". Og macho er den da også, hvis man ellers vælger stringent at fokusere på den blodige vold som vold for voldens skyld.

Dog helliger målet jo midlet, og filmen fremtræder som en knivskarp kritik af det alt for veletablerede forbrugersamfund, hvor individet forfladiges som konsekvens af den materielle omverden, der omslutter det.

Filmens skildring af den negative, materielle indflydelse betyder, at alt ender i kaos, og som en gammeltestamentlig apokalyptisk fejler ødelæggelsen gennem et forarmet samfund, hvor kapitalismens forlængst har slugt alle svage individer med glubende appetit. Nu kan en ny verden rejse sig af asken.

MED *Panic Room* (2002) vendte Fincher for første gang siden *Alien 3* tilbage til en kvindelig hovedrolle. Filmen er, som Finchers øvrige, en studie i mørke.

Meg Altman (Jodie Foster) er efter endt skilsmisse flyttet ind i en mørk, gotisk new yorker-lejlighed, der en sen nat får besøg af en flok indbrudstyve, der har hørt, at lejligheden skulle gemme på en skjult skat.

Filmens struktur er mere simpel, end man er vant til fra Finchers side, og end man må betegne *Panic Room* som konventionel, så gjorde den dog brug af nogle innovative (og dyre) computereffekter, der var så nedtonede, at filmstudiet følte det som spild af penge. Dog skaber de en smigende stemning, som det f.eks. kendes fra indlednings-scenen i Hitchcocks *Psycho*.

Med *Zodiac* er Fincher tilbage i seriemorderuniverset, som han forlod med *Se7en*. Filmen er intet mindre end en sort perle, der føjer sig nænsomt ind blandt Finchers øvrige, og som viser, at han er en instruktør, der tager sine grundmotiver alvorligt.

Det er en film, hvor mørket nærmest er kvælende, og som nok skal bevirke, at mangel på svagelig biografgenrer får ar på sjælen, hvis denne er i besiddelse af en ømfintlig psyke.

Hermed er anbefalingen til denne film (og Finchers øvrige) givet videre til alle dem, der endnu har denne instruktørs mesterværker til gode.

● Robert Johannes Rasmussen, Jagtvej 34, Odense C, er specialstuderende ved Institut for Litteratur, Kultur og Medier.

